

Jacqueline Wilsonová

Ilustroval Nick Sharratt

Moja mama
Tracy B.

**MOJA MAMA
TRACY B.**

Jacqueline Wilsonová

Ilustroval Nick Sharratt

Moja mama
Tracy B.

slovar

Text copyright © Jacqueline Wilson 2018

Illustration copyright © Nick Sharratt 2018

Translation © Zdenka Hudáková 2019

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, Spol. s r. o., Bratislava 2019

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-4046-4

www.slovart.sk

*Venujem Nickovi Sharrattovi
najlepšiemu ilustrátorovi na svete –
a najlepšiemu priateľovi*

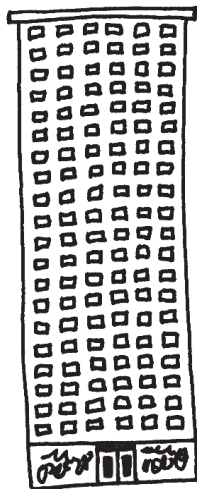
1

POZNÁŠ UŽ moju mamu Tracy Beakerovú? Ak žiješ v Marlborough Tower, určite áno. Moju mamu pozná totiž celé sídlisko. Poznajú ju jednoducho všetci – v obchodoch i na trhu, v knižnici i v stánkoch s grilovanými krídelkami a hranolčekmi, a dokonca aj v mojej škole.

Keď sme sa presťahovali, omylom som nazvala náš vežiak Marble Tower (Mramorová veža) namiesto Marlborough Tower (Marlboro veža). Mama takmer praskla od smiechu.

„Ospevuješ ten panelák ako nejaký palác,“ povedala a odfrkla. „Škoda, že ním nie je!“

Paneláky nestavajú z lesklého bieleho mramoru, sú len z obyčajných

tehiel a ich spodnú časť pokrývajú grafity a vulgarizmy. Všetci vravia, že Duke Estate je smetisko. K nášmu paneláku sa naozaj často brodíme až po členky v odpadkoch a chalani stále podpaľujú smetiaky, čo však vôbec nepomáha. No je to náš prvý skutočný spoločný domov, domov len nás dvoch. Predtým sme žili s Kam, ale u nej býva mnoho veľkých dievčat, a tak tam začala byť poriadna tlačienica. Kam je pestúnka, stará sa o kopec detí. Starala sa aj o nás, ale mama chcela mať domov, čo by bol len náš.

Marlborough Tower síce vyzerá zvonku ako smetisko, ale náš byt sme si skrášlili. Mama vymaľovala obývačku načerveno a kúpila fialovú pohovku s červenými vankúšmi. Vyzerá naozaj útulne. Mama si obyčajne sadne na jeden koniec pohovky, ja na druhý. Občas si jej uložím nohy do lona a ona ma škrabká.

Máme televízor a knižnicu, pretože obe rady čítame, a na stenu sme si zavesili obraz matky maznajúcej sa s dcérou. Našli sme ho vo výpredaji a obe sme sa doň okamžite zamilovali. Namaľovala ho francúzska

maliarka v osemnástom storočí, čo ho robí ešte výnimočnejším. Matka s dcérou sa nám tak trochu podobajú, majú také tmavé kučeravé vlasy ako my.

V byte máme rôzne milé objavy zo starinárstiev či blších trhov. Po parapetoch sa

špacírujú porcelánové psy, všetko matky

s dcérami, na konferenčnom stolíku zase trkoce hlúčik porcelánových paničiek s balónmi. Občas si predstavujeme, že monotónne pospevujú pieseň Mary Poppinsovej

Feed the Birds. Po stene poletujú tri sadrové kačice, v kletke imagi-nárny papagáj, na televízore sa zobáčkmi pusinkujú malé modré vtáčiky.

Kuchyňa je žltá, takže žiari ako slnko, aj keď vonku leje. Na parapete sú porozkladané krčiažky a uškŕňajú sa na nás. Dostali sme ich

za babku, lebo väčšina z nich je popraskaná a niektorým chýba uško. V jednom máme lyžice, v druhom

vidličky a v treťom nože. V lete zbieram sedmokrásy a púpavy a dávam ich do krčiazka ako do vázy. V zime

sú v ňom umelé narcisy. Na kuchynskej linke sedí okolo obrovského pohára medu päť malých plyšových medvedíkov, užívajú si piknik a bruchatý medvedík sa pevne drží rukoväte chladničky.

Kúpeľňa je zelená. Kedysi som celé hodiny prese-

dela vedľa vane a hrala sa vo vode so starými barbinami. Okolo nôh som im omotala alobal, akože sú to morské panny. Mám aj vlastnú izbu. Hoci nie je oveľa väčšia ako kuchynská linka. Je modrá ako obloha a prepchatá hračkami a plyšovými medvedíkmi. Mama je majster vo vyhrávaní na hracích automatoch. Kam hovorí, že som rozmaznaná.

Viem, že som, a je to super.

Niekedy však nespím vo svojej izbe. Ak sa bojím, spím s mamou v jej posteli. Vezmem k nám aj Havka – svoju obľúbenú plyšovú hračku. Už je trochu obdratá, ani už veľmi nevyzerá ako pes, ale pre mňa je výnimočná. V bytoch na našom sídlisku nesmieme mať naozajstné psy, čo je smola.

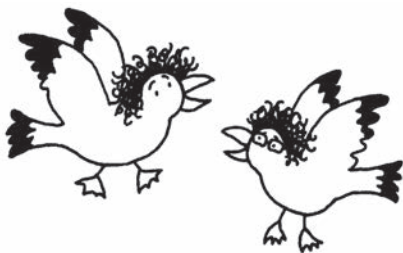

Keď bola mama v pestúnskej starostlivosti u Kam, namaľovala si izbu načierno, takže vyzerala ako

netopieria jaskyňa. Mama bola vždy tak trochu čudná. Som veľmi rada, že teraz je jej izba sýtoružová. Často si zapalať ružové sviečky, a aj to u nej vonia ružami. Postel má väčšiu ako ja a má peknú bielu prikrývku z anglickej čipky – to je látka s malými dierkami v tvare kvetov. Keď sa k nej túlim, hladím prstami čipkové vzory.

Tak je to, náš byt je naozaj ako malý palác, aj keď je trochu vlhký. Mama išla kvôli tomu za správcom, ale nespravil nič. Musela namaľovať steny, aby zakryla tmavé škvrny. Aj okná sa stále zahmlievajú. Mama zo mňa urobila výkonnú upratovačku, takže si musím každé ráno švihnúť a poutierať všetky parapety špeciálnou prachovkou. Ak to neurobím, parapety sčernejú a pokryje ich sliz. Sú také hrčkovité. Navyše musím všetkým porcelánovým psom poutierať labky, čo chvíľu trvá. Bývame na štrnástom poschodí, takže máme fantastický výhľad. Tvárime sa, že sme čajky lietajúce vysoko na oblohe – roztiahneme ruky a vydávame taký smiešny škriekavý zvuk.

Raz sme zbadali Tyrona. Vôbec nevyzeral taký veľký a strašidelný ako v skutočnosti, naopak, bol veľmi malý a smiešny.

„Fajn, čajočka moja malá, poďme, naňho!“ povedala mama.

Nebolo to naozaj, len sme sa tak hrali, ale bola to zábava. V Marlborough Tower sa nám páči. Ako som už povedala, všetci nás tam poznajú. Nuž, poznajú moju mamu, a tak poznajú aj mňa. Vyzerám celkom ako ona (až na tie moje okuliare) – som malá, mám čierne oči a šialene brčkavé vlasy –, no mama je hlučná a zábavná a ničoho sa nebojí, zatiaľ čo ja som oveľa pokojnejšia a bojím sa všetkého.

„Si miliónové dievča,“ hovorí mi mama hrdo. „Moje dievča!“

Tak ma volajú mnohí ľudia – dievča Tracy Beakerovej. Často zabúdajú moje meno. Ja som Jess, Jessica Bluebell Kamila Beakerová. Jessica, lebo mame sa to meno páčilo, Bluebell, pretože tak sa volala mamina bábika – mala ju ešte ako veľmi malé dievčatko, a Kamila po svojej pestúnke. Volám ju Kam a je jednoducho úžasná. No a napokon Beakerová, lebo je to mamino priezvisko.

Otca často nevidám, ale on moju mamu, pochopiteľne, pozná. Moju mamu poznajú ľudia na všetkých miestach, kde pracovala ešte pred mojím narodením, a vo všetkých domovoch, kde žila ako malé dievčatko, kým sa neobjavila Kam a nevzala si ju do pestúnskej starostlivosti. Myslím, že raz bola aj v televízii. Áno, moja mama je dosť známa!

No naozaj slávny je mamin súčasný priateľ. Fakt. Možno ho poznáš, najmä ak sleduješ futbal. Volá sa Sean Godfrey. Tak čo? Nerozozneli sa zvony? Vieš, je to ten dôležitý chlapík s noblesným účesom, s tehličkami na bruchu a v nablýskanom značkovom outfite. Je hviezdou prvej ligy. Už síce nehrá, ale keď vyjde na ulicu, ešte vždy vyvolá rozruch. Je to samé: „Ahoj, Sean,“ a „Ako to robíš, kamoš?“ a „Stále vyzeráš super fit!“ alebo „Ten môj chlapec je úplný blázon do futbalu, nemôžeš ho nejako dostať do tímu?“

Mama len prevracia oči. Tvrdí, že ju jeho futbal, vzhľad a peniaze nezaujímajú, ale je z neho hotová. Sean prevádzkuje vlastné fitnesscentrum a darí sa mu naozaj dobre.

Tam sa aj zoznámili. Mama sa prihlásila na tréningy kickboxu. Myslela si, že to bude zábava a navyše dobrý spôsob, ako vyriešiť svoje problémy s ovládaním hnevu.

Pani Oliverová, moja učiteľka, povedala, že moja mama má problémy s ovládaním. Bolo to vtedy, keď ma Tyrone so svojimi kamarátmi začal v škole šikanovať. Spočiatku mi len dávali hlúpe prezývky ako Brčkavý snob a Štvoroká trpáčka Beaky, no potom do mňa začali štuchať. Neskutočne to bolelo, aj keď som sa veľmi snažila, nedať to najavo.

Cez hodiny mi neubližovali a na ihrisku som sa pred nimi skrývala. Na základnej škole nemám príliš

veľa kamarátov, tak si chodievam čítať do Záhrady mieru. Je to moje obľúbené miesto. Zo všetkých strán je oplotená, každý sa tam cíti bezpečne. Sú tam kvety, malá fontána s lavičkou a kľukatý kamenný chodníček. A najlepšie zo všetkého je, že tam nikto nechodí.

No cez jednu obedňajšiu prestávku ma tam Tyrone našiel. Vtrhol do záhrady a jeho kamaráti za ním. Stiahlo mi žalúdok, no snažila som sa nedať najavo, aká som vystrašená, tak som si čítala ďalej.

„Prečo máš vždy hlavu v nejakej knihe, trpáčka? Hej, hovorím s tebou!“ vybaľol Tyrone a postavil sa vedľa mňa. So sklonenou hlavou som civela do knihy a tvárila sa, že ho nepočujem. No potom mi knihu

vytrhol a ja som len ďalej upierala zrak dolu, žmurkala som, akoby som čítala príbeh napísaný na svojej školskej sukni. To ho naozaj našťvalo. Zne- nazdania ma zhodil z lavičky na kamenný chodník. Udrela som si hlavu, oškrela kolená a spadli mi okuliare.

Neplakala som, len som tam ležala.

„Tvoja chyba, nemáš ignorovať ľudí,“ povedal Tyrone. „A nerob sa, že si zranená!“

Bolelo ma to, ale podarilo sa mi neplakať. Pretrpela som celé poobedné vyučovanie, a keď som išla domov, na čele som už mala veľkú hrču a kolená mi stále krvácali.

„Čo sa ti, prepánajána, stalo, Jess?“ zvolala mama, keď som k nej dokrивkala cez detské ihrisko, a silno ma objala.

„Spadla som, mami,“ vyhrkla som. Bála som sa, že sa každú chvíľu rozplačem, a nechcela som, aby sa mi ostatné deti vysmievali.

„Netáraj, Jess,“ povedala mama a chytila ma za ruku. „Niekoľko ťa zbil! Kto to bol?“

Pevne som stisla pery. Nemohla som jej to povedať. Tyrone by mi povedal, že som žalobaba, a nabudúce by ma dorazil. Postával bokom so svojimi kumpánmi a sledoval ma. Ruky mal založené v bok, akoby sa ani trochu nebál, ale aj napriek tomu vyzeral dosť nervózne. Ako som povedala, moju mamu pozná každý. Je veľmi malá – Tyrone je už vyšší ako ona –, ale vie sa veľmi, veľmi nazúriť.

„Hej, ty!“ oslovila ho mama. Všimla si, ako na mňa zíza. „To si spravil mojej Jess ty?“

„Nie!“ odvetil Tyrone a zavrtel hlavou. Aj jeho kamoši pokrútili hlavami.

„Nestojte tam a prestaňte krútiť hlavami! Máte to napísané v tvárach! Ako sa opovažujete šikanovať o polovicu menšie dieťa? Veď ja vám ukážem!“

Zaťala päsť a pohla sa k nim.

„Nesmiete nás biť! Podáme na vás trestné oznámenie!“ ozval sa Tyronov najlepší kamarát Peter.

„Príde moja mama a spacifikuje vás. Aj s mojimi bratmi!“ zastrájal sa Tyrone.

Nemyslím, že by ich mama naozaj vytrieskala, no vyzerala, akoby to chcela spraviť. Nezastavila sa a Tyrone so svojimi kamošmi sa rozbehli, vyleteli z detského ihriska a po ceste preč.

„Dostanem vás! Viem, kde bývate, vy odporní grobiani!“ vrieskala mama.

Potom sa vrátila ku mne a objala ma.

„Slečna Oliverová ich nepotrestala?“

„Nevidela to,“ odvetila som.

„Čo je to za učiteľku? Zbytočný starý netopier! Pod' so mnou!“ kričala mama a ťahala ma cez detské ihrisko naspäť do školy.

„Ale, mami, prosím, nevyvádzaj,“ prosíkala som.
„Slečna Oliverová nemala cez obedňajšiu prestávku dozor na ihrisku, takže nič nevidela. A ja som sa aj tak skrývala v Záhrade mieru.“

„Záhrada mieru!“ vypenila mama.
„Veď ja poviem slečne Bezúhonnej Oliverovej, ako sa má starať o deti, ktoré sme jej my, rodičia, zverili.“

„Prosím, mami, prosím, nerob to,“
žobronila som, ale keď si mama niečo zaumieni, nepočúva nikoho. Ani mňa.

Slečna Oliverová bola v triede a pripínala na stenu naše výkresy. Maľovali sme obrazy v štýle holandského maliara Vincenta van Gogha, ktorý používal nádherné žiarivé farby. Jeho obľúbenou farbou bola určite žltá, lebo namaloval žlté posteľe, žlté stoličky aj veľa žltých kvetov.

Ja som namalovala obraz mamy a mňa. Obe sme mali žlté tričká a džínsy, aj keď v skutočnosti nič žlté nemáme, no nakreslila som nás príliš malé a na obraze bolo veľmi veľa modrej oblohy a zelenej trávy. Vyzerali sme ako žlté lienky. Vlastne na to, aby nás bolo vidno, bolo treba zväčšovacie sklo. Bolo mi úplne jasné, že slečna Oliverová ho zasa nevystaví

„Ahoj, Jess. Dobrý deň, pani Beakerová,“ pozdravila slečna Oliverová, žmúriac na mňa cez guľaté okuliare. „Ach, Jess, čo sa ti stalo? Vyzeráš, akoby si sa práve vrátila z bojiska.“

„Presne tak. Cez obedňajšiu prestávku bola v tej vašej čertovskej záhrade!“ vybuchla mama. „Celé popoludnie sedela v triede s obrovskou hrčou na čele a so zakrvavenými kolenami a ani ste sa neobťažovali ošetriť ju. Čo je to s vami?“

Slečna Oliverová očervenela. Má vyblednuté blondávané vlasy a veľmi svetlú pokožku, a keď sa začervená, vyzerá čudne. Stáva sa jej to zriedka, ešte aj keď sa zlostí, zostáva pokojná. „Je mi to ľúto, Jess. Nevšimla som si to, drahá. Mala si za mnou prísť a povedať mi to.“

„Nevšimli ste si ju? Potrebujete nové okuliare, zlatko?“ kričala mama.

Takmer som umrela. Učiteľke sa predsa nehovorí zlatko. A navyše to nebola chyba slečny Oliverovej. Sedím v zadnej lavici a pri maľovaní som bola sklonená, takže mi nevidela čelo, a kolená som mala pod lavicou, preto nevidela krv kvapkajúcu mi do ponožiek.

„Povedala som, že je mi to ľúto,“ pokračovala slečna Oliverová nabrúsene. „Prinesiem lekárničku.“

„Nestačí sa ospravedlniť! Je vašou povinnosťou starať sa o deti, kým sú vo vašej takzvanej opatere! Moji opatrovatelia robili svoju prácu najlepšie, ako sa dalo, celý čas z nás nespustili oči. Moja mama nebola nablízku a nemala som nikoho, kto by ma bránil, ale ja som tu. Som tu pre Jess! Nebudem sa prizerať, ako moje dievčatko mláčia bitkári dvakrát takí vysokí ako ona, kým vy si tu sedíte a pokojne

sa hráte s výkresmi! Potrebujete, aby vám to niekto oznámil? To nie. JA TO TAK NENECHÁM!“

V tej chvíli by som najradšej vliezla pod stôl alebo sa skryla do najtemnejšej nory.

Slečna Oliverová sedela pokojne so zovretými rukami. „Nekričte, prosím, pani Beakerová,“ povedala. „Chápem, že ste rozčúlená, ale nemyslím, že to vyriešime, keď budeme na seba vykrikovať. Pod' sem, Jess, pozriem sa ti na tú hrču na čele. Bolí ťa hlava?“

Bolela ma. A veľmi. No nebolo to kvôli hrči, ale preto, že moja mama tak kričala. Pokrútila som hlavou.

„Ani tie kolená nevyzerajú dobre. Očistíme ich a nastriekame nejakým antiseptikom, dobre?“ navrhla slečna Oliverová.

„To môžem spraviť, keď prídeme domov. Teraz preberám zodpovednosť za svoju dcéru ja, ďakujem vám pekne,“ ozvala sa mama a pritiahla si ma k sebe. „Od vás chcem len to, aby ste sa ako *riadny* učitelia starali o deti, kým sú vo vašej starostlivosti, a potrestali tých chlapcov, čo zmlátili Jess. Hlavne toho veľkého grobiana.“

Pri slove *riadny* sa slečna Oliverová zachvela.

„Jess, bol to Tyrone?“ spýtala sa pokojne.

„Možno,“ zamrmlala som.

„Nebol to len on. Videla som ich na detskom ihrisku. Som si istá, že moje dievčatko zmlátil ten obrovský bezočivec so svojimi strašnými kamošmi – zázrak, že jej nerozbili okuliare,“ pokračovala mama. „Na tomto školskom smetisku sa šikana nerieši!“

„Naozaj robím, čo môžeme. Takže, Jess, je pravda, že ťa zbil Tyrone a jeho kamaráti Peter, Jacob, Simon a Raj? Všetci?“

„Pravdaže ju zbili! Práve som to povedala!“ tvrdila mama.

„Jess?“ pokojne ma oslovila slečna Oliverová.

Sklonila som hlavu tak nízko, že som si zaborila bradu do hrude.

„Nie, bol to len Tyrone. A v skutočnosti ma nezbil, len ma zhodil z lavičky,“ zašepkala som.

„Ach, bože, dobre. Zajtra sa s ním vážne porozprávam,“ povedala slečna Oliverová a uprela zrak na mamu. „Je mi ľúto, že sa to stalo. Urobím všetko pre to, aby sa to už neopakovalo.“ A s pohrďavým úklonom sa vrátila k vyvesovaniu výkresov. Zeleno-modrý obraz s dvoma malými lienkami visel presne v strede.

„Nesprávajte sa ku mne ako k decku!“ zvolala mama. „Mne to nestačí. Nedám sa tak ľahko odbiť. NENECHÁM TO TAK!“

„A ja si neprajem, aby ste ešte niekedy len tak vrazili do mojej triedy a hulákali na mňa,“ odvetila slečna Oliverová. „Musíte sa naučiť zvládať svoj hnev, pani Beakerová.“

„Ja že mám problémy s hnevom? Nenapchávajú ma tými múdrymi rečami! A som slečna Beakerová, nie pani. A som na to hrdá. Som len ja a moja

dcéra a nedovolím, aby ste mi hovorili, čo mám a čo nemám robiť, vy panovačné stará Ľapa!“ vrieskala mama.

Chytila som ju za ruku a potiahla.

„Mami, prosím, poďme domov,“ prosíkala som.
„Prosím, prosím, prosím!“

Pozrela na mňa a všimla si, že mám oči plné slz. Pevne mi stisla ruku a nechala sa odtiahnuť k dverám.

„Nenechám to tak!“ opakovala, ale už oveľa pokojnejšie. Hlas sa jej trochu triasol.

Ruka v ruke sme vykročili po chodbe a vyšli z budovy. Školník zametal smeti. Zbadal maminu zúrivú tvár i slzy kotúlajúce sa mi po lícach.

„Tak ako, Jess Beakerová, bola si neposlušné dievčatko?“ prehodil, krútiac hlavou. Tváril sa šokovane, ale len ma podpichoval. Je to láskavý chlapík, s každým sa spriatelí.

Venovala som mu roztra-
sený úsmev, mama ho ig-
norovala. Stisla mi ruku
a rýchlo sme vykročili
po ulici. Bez slova.
S obavami som na
ňu pokukovala.
Všimla si to a snažila
sa usmiať, ale stále
vyzerala nervózne.

Už sme takmer bežali, čelo ma bolelo, kolená štípali, obe sme sa zúfalo snažili dostať čo najrých-

lejšie domov. A keď sme si už mysleli, že sa nám to podarilo, nešiel ani jeden výťah. Včera sa jeden pokazil a technici ho ešte stále opravovali, ten druhý ešte ráno fungoval, no niekto ho zámerne zablokoval medzi poschodiami. Museli sme ísť peši až na štrnástе poschodie.

Trvalo nám to nekonečne dlho, najmä keď sme narazili na pani Alfassiiovú, ktorá sedela na schodoch vedúcich na tretie poschodie a oddychovala. Vždy bola obrovská, ale teraz je ešte väčšia, lebo bude mať bábätko. Ešte nevie dobre po anglicky a my jej nerozumieme, ale na tom nezáleží. Mama jej čo najopatrnejšie pomohla vstať, každá

sme ju podopreli z jednej strany a pomohli jej vyjsť na šieste poschodie.

Potom sme stretli starú pani Reynoldsovú z deviateho poschodia, zápasila so schodmi a v každej ruke mala napchatú tašku. Odniesli sme jej ich a ona z jednej z nich vybrala Bounty tyčinku a dala mi ju. V skutočnosti nemám rada kokos, ale bolo by neslušné odmietnuť.

A keď sme sa dostali na jedenáste poschodie, stretli sme našu priateľku Fadwus – tá sa trápila so

svojím malým synčekom a s kolobežkou. Mama teda vzala chlapca, ja kolobežku. Na dlhej chodbe som sa na nej previezla až k ich bytu na trinástom. Musela som sa zohnúť, lebo kolobežka bola príliš malá, ale bola to fakt sranda, aj keď mi začali opäť krváčať kolená.

„Akoby sme stúpali hore čarovným stromom,“ povedala som. „Nabudúce možno stretneme Mesačnicu alebo Hodvábnicu.“

Mama sa zasmiala. Dúfala som, že sa upokojila, ale keď sme prišli domov, vzala ma do kúpeľne, obzerala si veľkú hrču aj zakrvavené kolená a mračila sa, akoby sa aj ona mala každú chvíľu rozplakať – aj keď mama nikdy neplače.

„To je v poriadku, mami. Už to tak nebolí, je mi fajn,“ povedala som a objala ju.

„Úbožiatko moje,“ povedala huhňavo. „Asi by sme mali ísť k lekárovi alebo do nemocnice, či nemáš otras mozgu, alebo otravu krvi.“

„Nie, je mi fajn, mami. Naozaj,“ tvrdila som neústupčivo.

„No, asi by bolo trochu hlúpe teperiť sa znovu dolu schodmi, cestovať autobusom do nemocnice, čakať tam päť hodín a potom sa vrátiť späť a znovu liezť po tých otrasných schodoch,“ uznala mama. „Radšej sa premením na sestričku Beakerovú.“

Posadila ma na toaletu, po-
umývala mi hlavu studenou
vodou a potom mi opatrne
vyčistila kolená mydlom
a horúcou vodou, aby
odstránila všetku špinu.

„Radšej si tým mydlom
umyjem aj ústa,“ šomrala.

„S tou slečnou Olivero-
vou som to trošku pre-
hnala, však?“

„To veru hej,“ pritakala som. „Bola si otrasná!
Mami, ľudia si naozaj neumývajú ústa mydlom, však
nie?“ Pri tej predstave som zamlaskala. „To by bolo
odporné.“

„Veď to je pointa. Raz mi to spravi-
la učiteľka, keď som bola veľmi drzá.
Chutilo to strašne, ale nepriznala som
to. Na perách som mala penu, tak
som si ich oblízala a povedala som:

Báječné, mňamka! Akoby to bola úžasná
pochúťka. A predstav si, ani trochu sa nenazlostila.“

„Mike tej učiteľke nevynadal?“ Mike pracoval ako
opatrovateľ v maminom detskom domove. Mala ho
najradšej.

„Nepriznala som sa mu. Zbláznil by sa, keby po-
čul, čo som jej povedala,“ pokračovala mama. „Ale
ty sa tým netráp, Jess, nech povieš slečne Oliverovej
čokoľvek, ja vždy prídem a zastanem sa ťa. Chcem
byť tou najlepšou mamou.“

„Ja viem,“ zašepkala som a objala ju. Mamina vlastná mama, moja babička Lila, jej nebola veľmi oporou, a nie je ňou ani teraz. Vlni zabudla aj na moje narodeniny. Moja skutočná stará mama je Kam. Ona nikdy, nikdy nezabúda.

„Si tá najlepšia mamička na celom svete,“ musím mame stále opakovať, ale vôbec mi to nevadí, pretože je to čistá pravda.

Usmiala sa.

„Prepáč, že som ťa strápnila, keď som kričala na slečnu Oliverovú. Bola som hrozne našťavaná na toho bitkára. Počkaj, veď ja ho dostanem. Ako sa volá? Tyler?“

„Tyrone.“

„A býva v Marlborough?“

„Nie, v Devonshire. No nemôžeš tam ísť, mami. Má dvoch veľkých bratov a jeho mama je oveľa väčšia než ty – a niekedy je veľmi neústupčivá,“ varovala som ju.

„Nebojím sa ich,“ povedala.

„Ale ja sa ich bojím. Mohli by ťa zbiť. Čo by som potom robila?“

„Ja by som ich zmlátila ešte viac,“ vzdorovito zdvihla bradu.

„Ach, mami!“

„Aj slečnu Oliverovú zmlátim, ak sa o teba v škole nepostará,“ pokračovala mama. Dúfala som, že to nemyslí vážne.

Prevrátila som oči. „Veľmi by som si priala, mami, aby si stále nechodila za mojimi učiteľmi. Slečnu Oliverovú mám celkom rada.“

„Mne pripomína nepríjemného starého netopiera,“ povedala. „Dúfam, že ti nekrivdí, alebo áno? Nevravela si, že ti nikdy nevyvesí na stenu obrázok?“

„Dnes ho tam vyvesila. Práve keď si na ňu kričala. A dala ho na také miesto, aby ho každý videl!“

„No nie! Chcela by som ho vidieť! Čo na ňom bolo?“

„Ty a ja,“ odpovedala som.

„Ach, Jess!“ mamu to rozrušilo.

„Keby som nebola taká nabrúsená, bola by si mi ho ukázala. Prečo vždy tak nekontrolovateľne vybuchnem, hm?“

„Možno si s tým nevieš rady, mami. Nevieš ovládať svoj hnev,“ povedala som.

Vrhla na mňa pohľad a mne blyslo hlavou, či som nezašla príďaleko, no potom sa rozosmiala. „Tak dobre. Niečo s tým musím spraviť, však? Sľubujem, že už nestratím nervy a nevybuchnem. Platí?“

Len som na ňu civela.

„No, dobre,“ prikývla som váhavo. Mama si nevie pomôcť. Nedokáže sa ovládať. Je tým známa.

Na druhý deň sa zapísala na hodiny kickboxu vo fitnescentre Seana Godfreyho.

„Je to príležitosť, ako zvládnuť problémy s ovládaním hnevu,“ povedala.

A tak sa stal Sean Godfrey maminým priateľom.

MOJA MAMA chodí so Seanom Godfreyom už tri mesiace. Stále si nahováram, že to nie je vážne, veď mala už veľa priateľov. Samozrejme, jedného po druhom.

„Nikdy by som nechodila s dvomi naraz,“ hovorievala. „Také veci neuznávam.“

Zakaždým ich privedie domov, aby sa so mnou zoznámili, skôr než to začne byť vážne. Akoby som bola mama a musela jej dať svoj súhlas! V skutočnosti sa mi ani jeden z nich nepáčil. Ak mám byť úprimná, väčšinou nerozumiem, čo na nich vidí.

Na druhej strane je dosť jednoduché zistiť, čo oni vidia na nej. Je s ňou zábava – vždy vie ľudí rozosmiať. Nie je vyslovene krásna a nosí nudné ležérne oblečenie – väčšinou džínsy a tričká, no keď si dá červený trblietavý top, úplne žiari. Toto sú jej

šťastné topánky. Keď jedny zoderie, kúpi si ďalšie.

Mamin obľúbený film je *Čarodejník z krajiny Oz*. Poznáš ho? Hlavnou

postavou je Dorotka a má malého psíka Tota. Spočiatku je čiernobiele, no potom ich tornádo odveje ďaleko od domova do cudzej krajiny, kde je všetko také pestrofarebné, že si človek môže oči vyočiť. Keď mama spieva pieseň z krajiny Oz, je úžasná. Výborne napodobňuje zlomyselnú čarodejnicu zo západu.

Dorotka má trblietavé červené topánky a úplne na konci ťukne opätkami o seba a povie:

„Toto miesto nie je domov.“

A zrazu je doma.

Keď mamu začne jej priateľ nudiť, ťukne o seba päťami svojich červených topánok a ukončí to. So svojimi priateľmi sa napokon vždy začne nudiť. Je veľmi náročná. Páči sa jej, keď dobre vyzerajú a sú úspešní, keď majú dobré spôsoby a rešpektujú ju, ale zároveň sa jej nepáči, ak sa nechajú sekírovať a snažia sa jej príliš zapáčiť. Nepýtaj sa ma prečo, asi si hovoríš, že by mala mať rada niekoho milého a láskavého.

„Ty to nechápeš, Jess,“ hovoríeva. „Žena potrebuje energického chlapa.“

Mamini priatelia často majú od tej trochy energie ďaleko. Snažia sa ju komandovať, tak začnú veľké

hádky a mama ten vzťah skončí. A predsa ich vždy na začiatku považuje za tých jediných – šialene sa do nich zamiluje a tajne dúfa, že sa ten jediný stane mo-
jím ockom (aj keď už ocka mám) a odídeme z Marl-
borough Tower, kúpime si nádherný domček a bu-
deme žiť šťastne ako v rozprávke. No mama stále
nenarazila na toho správneho krásneho princa. Jej
vzťahy nikdy netrvajú dlhšie než tri mesiace. Slečna
Oliverová by povedala, že má vzťahové problémy.

Mama sa rozišla s mojim otcom, keď zistila, že je
tehotná.

„Som teda chyba, mami?“ spýtala som sa raz.

„Tá najlepšia chyba, akú som kedy urobila,“ odve-
tila mama a silno ma objala. „Tá najnajlepšia.“

Aj si to naozaj myslíš. Nechce, aby sa k nám ocko
vrátil, len sa s ním snažila zostať v kontakte – kvôli
mne. No začal byť bezohľadný – sľúbil, že v nedeľu
príde a vezme ma von, ale ani sa neukázal. Mama
nenávidí ľudí, ktorí nevedia dodržať slovo. Úplne to
skončila a ja som ho nevidela už celé roky.

Naozaj proti nemu nič nemám, mám svojho ocka
rada, pretože je môj ocko, ale keby ním nebol, asi
by som ho nemala rada. Volá sa Si Martin a je veľmi
pekný. Má kučeravé tmavé vlasy (vdďaka svojim rodi-
čom nemám veľkú šancu mať dlhé rovné
vlasy ako *Alica v krajine zázrakov*).

Je dídžej v nočnom klube, predtým
hrával v meste v klube Búrka. Mama
tam chodievala s priateľmi z práce
a tam sa aj zoznámili. Myslela si, že

je ten jediný. Keď mi to rozprávala, nadvihla obočie a krútila hlavou. Aj kopy iných dievčat ho považovali za toho jediného, a keď mama zistila, že ju podviedol, rozišla sa s ním.

Pripúšťam, že by mohol byť aj mojím jediným, keby si uvedomil, že je môj ocko. Ak mám byť absolútne úprimná, nemyslím si, že bol niekedy veľmi nadšený z našich stretnutí. Nikdy nebol nepríjemný, nevlúdny alebo protivný – nikdy mi nevynadal, ani keď som mu na hudobnej aparátúre otočila nesprávny gombík a nešťastnou náhodou som všetko zbaberala. On len jednoducho nevedel, čo má so mnou robiť.

Keď svietilo slnko, vzal ma do ZOO, ale keď vonku pršalo, museli sme sa vrátiť do bytu a tam sme doslova uviazli.

Sedel na pohovke a nervózne po mne pokukoval. Ja som sedela na otáčavej stoličke, točila som sa a točila a želala si, aby som sa vytočila rovno cez okno a prefičala naspäť domov k mojej milej mame.

Usilovne som sa snažila vymyslieť, čo mu poviem. V hlave som si precvičovala svoj príhovor, ale keď som ho konečne vyslovila, znel tak nepresvedčivo, až som sa zakoktala.

On prikyvoval a všeličo sa ma pýtal, ale zdalo sa mi, že ho to v skutočnosti nezaujíma.

Keď stiahol všetky pesničky, spýtal sa ma, čo si o nich myslím. V skutočnosti sa mi ten typ hudby veľmi nepáči, no snažila som sa prísť na to, čo má najradšej on – zvyčajne to boli tie piesne, pri ktorých zatvoril oči a občas potriasol hlavou.

„Tá je skvelá, ocko,“ hovorievala som.

„Máš dobrý vkus, dievčatko,“ odpovedal spokojne.

Mama vravela, aby som mu úprimne povedala, že sa mi tá hudba nepáči. Ona nemá najmenší problém povedať, že je niečo nanič. No ja som sa chcela ockovi zapáčiť.

„Mne môžeš povedať všetko, Jess,“ hovoríva mi mama.

Seana Godfreyho nemám rada, ale nemôžem jej to povedať, lebo je doňho zbláznená. Myslí si, že on je ten jediný.

Keď ho stretla vo fitnesscentre prvý raz, nemala o ňom príliš vysokú mienku. Mama nepatrí k ženám, ktorým imponujú bývali slávni futbalisti. Ukázalo sa však, že ho poznala už dávno predtým, ako sa pre-slávil – keď bol ešte dieťa.

„Ani som ho nespoznala, tak veľmi sa zmenil, no on ma spoznal hneď,“ povedala mi.

„Bol s tebou v detskom domove?“ spýtala som sa so záujmom.

„Nie, nepatril k deťom zo smetiska. Spoznala som ho, keď sa o mňa začala starať Kam. Bol tak trochu môj kamoš. Často som sa s tými dvomi chlapcami potulovala v jednom starom prázdnom dome.“

„Kam ti to dovolila?“

„Nevedela o tom,“ pokračovala mama. „Bola som pekný kvietok. Ale ty sa neopováž zaplietť do niečoho podobného ako ja, Jess!“

„Ale to nie je fér!“

„Život nie je spravodlivý,“ povedala mama. „Tak či onak, jeden z tých dvoch bol taký čudný malý Alexander, totálny pako. Bol veľmi bystrý, ale v škole ho šikanovali. A potom tam bolo to veľké tučné škaredé decko – Futbalista.“

„Slečna Oliverová vraví, že nikomu nesmieme hovoriť, že je škaredý ani tučný,“ povedala som.

„Ale on bol, a veľmi. Úplný grobian.“

„Ako Tyrone?“

„Hm, pravdepodobne ešte horší.“

„Šikanoval ťa? A toho Alexandra?“

„Chcela by som vidieť toho, kto by sa odvážil ma šikanovať!“ vyskočila mama. „Občas to skúšal na Alexandra, ale vždy som sa ho zastala. Ktovie, čo sa s ním stalo. Pravdepodobne žije v Silicon Valley a je kráľom počítačových fanatikov. No viem, čo sa stalo s Futbalistom.“

„S tým grobianom?“

„Áno. Teraz je z neho úplne iný človek. Chodím do jeho fitka. Volá sa Sean Godfrey. Futbalista bola len prezývka z mladosti, jeho skutočné meno som nepoznala.“

„Je stále tuč-ný a ška-re-dý?“ spýtala som sa, slabi-kujúc.

„Je vysoký, ale tučný už nie. Má pekné svaly, pretože veľa cvičí, a nie je ani škaredý. Kedysi vyzeral ako skinhead, no už má vlasy starostlivo upravené. Ešte aj o obočie sa stará! Je celkom šik.“

„Ale ty si to nemyslíš, však nie, mami?“

„Nuž, vyzerá dobre, ale vo vnútri je to stále hlúpe decko. Mala by si ho počuť, ako rozpráva o svojej futbalovej kariére. V kancelárii má vystavené trofeje a starý futbalový dres. Chvastúň!“

„Čo si robila v jeho kancelárii?“

„Po hodine kickboxu ma zavolať na kus reči, pospomínať na staré časy, ale bola to len zámienka, aby sa pochváľil svojím úspechom,“ odfrkla mama. „Len si to predstav, starý Futbalista. Dojalo ma to – od základu zmenil celý svoj život. Naozaj so sebou niečo spravil.“

„Veď aj ty, mami,“ povedala som.

„Nie, ja nie,“ vyhrkla náhle. „Idem sa osprchovať a prezliecť.“

V kúpeľni strávila takmer celú večnosť. Asi ju vyviedla z miery myšlienka, že neurobila nič so sebou ani so svojou kariérou. Mala mnoho zamestnaní a podľa mňa bola vo všetkých dobrá, ale ostatní so mnou asi nesúhlasili.

Určitý čas, keď v domove chýbali vychovávatelia, tam vypomáhala. Kam povedala, že prácu s deťmi zvláda veľmi dobre, len sa do nej príliš ponorila. Podľa mňa je skvelé, že sa o dievčatá skutočne starala,

aj keď často porušovala pravidlá. Dodnes ich porušuje – preto je s ňou sranda.

Potom šla na vysokú školu, lebo si potrebovala doplniť vzdelanie. Chcela študovať žurnalistiku. Školu si platila sama, takže po večeroch pracovala v bare, aby na to mala peniaze. Vysvitlo však, že jej práca v bare ide lepšie ako škola, tak sa nakoniec štúdia vzdala a zriadila si vlastnú vináreň. Aj v tom bola dobrá. Vináreň mala fakt hlúpy názov, čosi ako Vinobar, no nikto ju tak nevolal. Každý jej hovoril Tracin bar.

No potom sa zoznámila s oc-
kom a stvorili mňa. Na určitý čas sa musela vzdať vinárne a už sa tam nevrátila, pretože si ma tam nemohla brávať. Mohla si najať opatrovateľku, ale nechcela.

„Postarám sa o svoje dieťa sama, ďakujem pekne,“ vyhlásila.

A tak robila vždy len tam, kde som mohla byť s ňou, či už v detskom nosiči, hrať sa, alebo sa voziť na detskej kolobežke.

Najprv pracovala v upratovacej firme, ale keď som sa naučila loziť, bolo to nebez-

pečné – stále som otvárala všetky chemikálie a čistiacie prostriedky, čo mamu vystrašilo.

Potom roznášala jedlo starým ľuďom. Všetci ma mali radi, ale raz sa ma jedna pani pokúsila vybrať

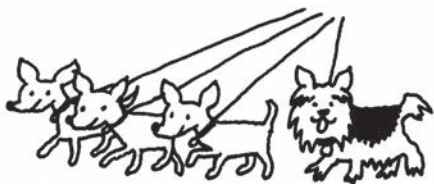
z kočíka, no vyšmykla som sa jej a spadla, tak sa mama rozhodla, že nastal čas, aby skúsila niečo iné.

V domove trochu záhradníčila, tak sa starala ľuďom o zá-

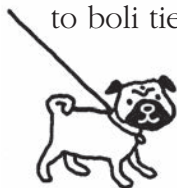

hrady. Obe sme tú prácu milovali. Ja som sa vo vysokej tráve hrala na džungľu, zbierala púpavy a sedmokrásy, zatiaľ čo ona kosila, kopala a sadila. Všetci však chceli dokonalé a nudné záhrady a mama, zdá sa, neuznávala dokonalosť a nudu, tak ju prestali baviť.

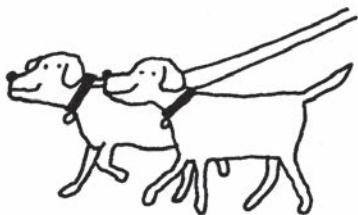
Jej najlepšia práca bolo venčenie psov. Každé ráno sme venčili tri čivavy a jedného jorkširskeho

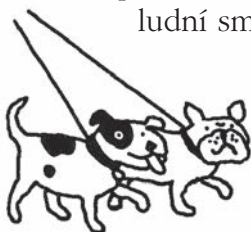
teriéra – patrili akejsi šialenej umelkyni. Čivavy sa volali Eeny, Meeny a Miny a teriér Moe. Na pohľad to boli tie najľúbeznejšie psy na svete, ibaže čivavy boli rozmazané a neustále vrčali a Moe bol nevrlý. Mopslíka Bustera sme brávali von v čase obeda. Bol to náš miláčik a na zavolanie vždy pekne pribehol.

Hneď popoludní sme venčili dvoch krásnych labradorov Rovera a Rosie. Boli to priateľské a láskavé psy, len ich bolo treba stále sledovať, lebo všetko, čo zbadali, zhltnú

a pri každom smetiaku slintali. Neskôr popoludní sme venčili Nelsona a Juliet.

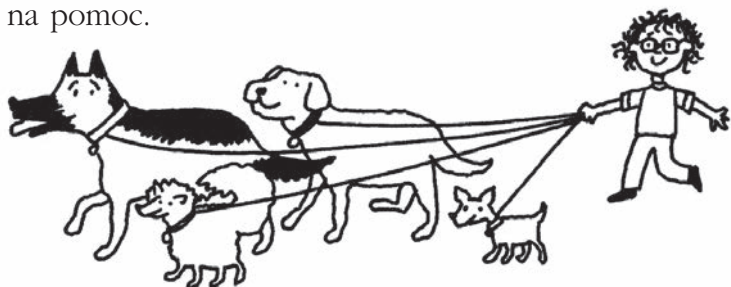

Nelson bol rozkošný stafordšírsky bultériér, slepý na jedno oko, a Juliet neskutočne nervózny francúzsky buldog – stáli celý majetok. Aj ich bolo treba stále sledovať, pretože sa jeden druhému veľmi páčili, ale nesmeli sa spáriť.

Veľa sme sa nachodili, občas som ledva udržala krok. Bola som ešte veľmi malá, nevládala som, tak mi mama kúpila červenú kolobežku. Bolo to úžasné. Moe však nezdíeľal moje nadšenie a jedného dňa, keď som sa popri ňom preháňala na kolobežke, ma uhryzol do členka. Pravdepodobne to vyzeralo vtipne – uhryzol ma malý chlpatý pes, čo vyzeral ako metla –, ale vôbec to nebolo vtipné. Zahryzol sa mi až do kosti a musela som ísť do nemocnice na protitetanovú injekciu.

Po tejto udalosti sa mama vzdala spoločného venčenia psov, aj keď som jej svätosväte sľubovala, že sa už nenechám pohryzť, takže sme nejaký čas boli chudobné. Tie psy mi veľmi chýbali – dokonca aj ten odporný malý Mol. Keď sme boli vonku, niekedy som

si predstavovala, že sa prechádzam so svojimi vlastnými imaginárnymi psami. Mala som štyroch: dlhosrstého nemeckého ovčiaka, ktorý sa volal Vlk a bol rovnako vysoký ako ja, priateľského bieleho labradora Pesa, nemeckého trpasličieho špica, čo bolo dievča – Dorka, a miniatúrnu čivavu Čivu. Chodili so mnou do školy, sedeli so mnou v lavici, a ak som sa nemala s kým hrať, behali so mnou po ihrisku. Asi som už pristará na vymyslených psích kamošov, ale keď ma Tyrone s kamošmi tyranizujú, privolám si ich na pomoc.

Neskôr mama pracovala ako recepčná v autosalóne. Chodila s jedným kolegom a ten ju naučil šoférovať. Autá ju dosť zaujímali, a keď Kam dostala honorár za sériu zábavných detských kníh, pomohla mame s kúpou malého ojazdeného auta. Je dosť staré a pochybujem, že tento rok prejde technickou kontrolou, ale nemohli sme si kúpiť nové rýchle auto – aj keby sme si ho mohli dovoliť –, pretože na našom sídlisku by bolo do piatich minút po ňom.

